

det får konsekvenser, hvis man som regering opfører sig som en bananrepublik, som Mugabe-regeringen gør.

Så til et andet aspekt, som jeg synes er vigtigt: Det er i forhold til ulandsbistandens størrelse. Kristeligt Folkeparti beklager selvfølgelig utrolig meget, at Venstre vil fastfryse bistanden på 1999-niveau. Vi synes, det er fattigt, at vi som et af verdens rigeste lande ikke finder, at vi har råd til at beholde den stigningstakt i ulandsbistanden, som har været gældende i de senere år.

Men det spørgsmål, som jeg så kommer til at bede om uddybning af, er, at vi på andre områder ved, at Venstre tænker meget langsigtet, man har f.eks. et skattestop, der gælder til 2010, og det får mig til at spørge: Hvor længe skal ulandsbistanden være fastfrosset på 1999-niveau? Er det også til 2010, som i hvert fald i andre sammenhænge synes at være et fikspunkt? For så synes jeg nok, at det begynder at være mere end bare at kunne sammenligne med Sverige og Norge og andre lande, som har skåret lidt ned. Så er det faktisk meget, meget, meget drastisk.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er altså meget interessant at høre argumentationen fra Venstres side. Først siger man: Der sker ikke spor ved, at vi sparer på ulandsbistanden, for vi skal bare have nogle nye værktøjer, så kan vi ramme dér, hvor det alligevel ikke gør nogen gavn.

Når vi så spørger, hvad det er for nogle nye værktøjer, der skal indføres, så får vi at vide: Nå nej, det var alligevel heller ikke helt nye værktøjer, men det var bare en bedre brug af dem, der eksisterer i dag. Når vi så spørger: Vil det sige, at man skal holde op med at bruge penge på sundhed og hjælp til torturofre i Zimbabwe, så siger Venstre: Nej, det vil vi godt blive ved med at støtte stadig væk.

Så har man jo bare ikke sparet noget, og så har man ikke forklaret sine nedskæringer. Det er sådan en cirkelslutning, der kører, fra Venstres side, hvor man glider fra det ene standpunkt til det andet, efterhånden som man bliver presset.

Jeg vil gerne spørge: Hvad betyder den formulering, der er i Venstres finanslovsforslag, om, at man i andre lande indregner Mifresta-penge i ulandsbistanden? Er det, fordi Venstre på et eller andet tidspunkt har tænkt sig at gøre det og dermed ikke bare fastfryse, hvad der er slemt nok, men i virkeligheden skære en tredjedel af

den bistand, der ellers ville blive givet i år 2005, helt væk?

Og endelig: Hvordan vil Venstre stemme til det forslag til vedtagelse, der er fremsat?

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Det er jo lidt synd, at når vi siger, vi skal skabe en folkelig debat omkring, hvad bistandspolitik er, hvad bæredygtig udvikling er, hvad er så fokus? Er det dem, vi skal hjælpe? Er det, hvordan vi skal gøre det? Er det værktøjerne, vi diskuterer? Nej, det er penge. Det er penge. Det er penge, det handler om. Det, det handler om, er, at når man lige præcis bruger 1 pct. af BNI, så har man den mest perfekte bistand. Eller er det sådan?

Det, vi går meget mere op i, er, at vi siger: Vi laver en fastfrysning, ikke på fokus af ressourcen som sådan. Det, vi laver en fastfrysning omkring, er, at vi siger: Der er noget galt med vores bistand.

Så kommer SF og generaliserer igen. Altså vi har jo sagt, at der er nogle af værktøjerne, som allerede står i »Partnerskab 2000«, som ikke bliver anvendt, men der er så sandelig også mange nye værktøjer, som jeg har prøvet at forklare flere gange nu, hvor der er konsekvens i det. Jeg nævnte kontrakten, jeg nævnte forskellige parametre, som SF's ordfører kan læse i vores oplæg. Jeg nævnte den måde, man deler op i kategorier, hvordan landene skal håndteres. Der er masser af konkrete ting.

Derfor vil jeg så sige omkring, hvor lang tid bistanden skal fastfryses, at det, det handler om for os, jo ikke er et spørgsmål om kvantiteten af bistanden. Det handler om kvaliteten. Det synes jeg man burde fokusere på. Dermed ikke sagt, at fordi man bruger mange penge, så falder kvaliteten, overhovedet ikke. Jeg siger blot, at det, vi gerne vil fokusere på, er: Kan vi bruge de resourcer, vi anvender allerede nu, bedre.

Nu ved jeg godt, at der ikke er så mange, der er uddannet på Handelshøjskolen, men dér lærte vi, at man altså ikke laver en ekspansion i en virksomhed, samtidig med at man har lavet kæmpestore forandringer. Fordi man finder ud af, at der er noget galt med den produktion, man har i forvejen, laver man altså ikke en ekspansion samtidig med.

Derfor er der en helt naturlig forklaring på, at vi siger, at nu stopper vi. Vi prøver at kigge programmerne igennem, vi laver de her kontrakter,